

страна на улицата, по която возенето е позволено, и изъ цѣлия пѣтъ нито веднажъ не грухна . . .

Тѣзи думи развеселиха и разсмѣха публиката въ сѣда.

Азъ продължихъ най-сериозно:

— Не е вѣрно и обвинението, че съ моето пѣтуване изъ града азъ съмъ си билъ направилъ нѣкаква реклама. Нищо подобно. Та нигде въ колата, нито по колата нѣмаше никакви надписи, пѣкъ и азъ самъ не бѣхъ въ палячевско облѣкло. Где е тукъ рекламата?

— Но васъ всички познаватъ — възрази полицейскиятъ приставъ.

— Та какво съмъ азъ виновенъ? Ще излѣзе, че азъ изобщо не трѣбва да се показвамъ на улицата безъ особено разрешение, щомъ всѣко мое излизане е вече и реклама за мене, защото всички ме познаватъ.

Азъ завършихъ, като казахъ:

— Напраздно хората гледатъ на свинята съ такова пренебрежение. Това е крайно несправедливо. Свинята се търкаля въ калъта само отъ чувство на чистоплътностъ. И колкото невѣроятнo да изглежда това, но то си е тѣй. Съ търкалянето си въ калъта свинята се мчи да се освободи отъ микробитѣ, които се намиратъ по тѣлото ѝ. Нейната кжса шия не ѝ позволява да прави свободни движения, и тя не може да се чеше, както други животни. Дайте ѝ друго възпитание. . .

Смѣхъ и шумъ. Мировиятъ сѣдия натисна силно звѣнца. Азъ продължихъ:

— Напраздно ме обвиняватъ. Азъ искамъ да докажа, че свинята може да превозва разни продукти, както другаде кучета превозватъ млѣко. Азъ искамъ да докажа, че свинетѣ сж полезни не само следъ смъртъта си, когато месото имъ задоволява нашия апетитъ, но и приживе.

Публиката ржкоплѣска. Мировиятъ сѣдия не ми позволи повече да говоря и после прочете оправдателна присѣда.